

Predikan i Skeplanda och S:t Peders kyrkor 2021 av Tobias Bäckström

Alla själars dag

”Vårt evighetshopp”

Hes 37:12-14

Upp 22:1-5

Luk 12:4-7

Ps: 297, 169, 189

Vid varje begravning i samband med mullpåkastningen på kistan så påminns vi om vår dödlighet. *Av jord har du kommit, jord ska du åter bli*, säger prästen tillsammans i samband med de två första skovlarna mull.

Visserligen kommer vi inte från jord, som individer, men uttrycket kommer från skapelseberättelsen och hur människan skapades, då Gud formade människan av jord från marken och blåste liv i henne. Budskapet är: vi har samma ursprung som resten av skapelsen. Vi är en del av djur och natur som omger, vi är skapade varelser precis som djuren och därmed är vi också dödliga.

Men det finns ändå en viktig skillnad. Om ni kommer ihåg vid begravningen så säger jag en mening till, i samband med den tredje skoveln mull: *Jesus Kristus vår frälsare ska uppväcka dig på den yttersta dagen*. Och i den första läsningen idag så berättar profeten Hesekiel hur det ska gå till. Gravarna ska öppnas och nu går processen baklänges. Det som blivit till jord ska bli kropp igen. Ändå räcker inte detta, Gud måste också fylla oss med ande och liv.

När bibeln talar om evigheten, det som kommer efter den här tiden, så får vi bildliga uttryck. Det kanske egentligen är obeskrivbart, men bibelns författare använder företeelser här på jorden för att ge oss antydningar. I den andra läsningen från Uppenbarelseboken fick aposteln Johannes blicka in i livet efter detta innan han själv dog. Han lät skriva ner det han såg så att eftervärlden, även vi, fick del av denna vision. Han beskriver en stad med en flod med livets vatten finns där i staden, och livets träd som växer mitt i centrum. Och det ska aldrig mer bli natt, Guds ljus ska lysa över alla.

Den första läsningen handlar om uppståndelsens hopp och den andra om det himmelska hoppet.

Vad grundar sig då detta hopp på? Vad finns det för anledning att tro och hoppas på detta? Ja, då kommer vi till den tredje läsningen, evangeliet. *Låt er inte skrämmas av den som kan döda kroppen men sedan inte göra mer*. Ja, om man tänker att livet här på jorden är allt som är och det inte finns en fortsättning, då finns det all anledning att vara rädd för döden. Men nu är det ju inte så, hoppet lever och är grundat i Jesus Kristus som uppstod på tredje dagen efter hans död på korset.

Ändå kanske vi studsar till inför dagens evangelieläsning: *Frukta honom som kan döda och sen har makt att kasta ner i helvetet*. säger Jesus. Är det inte lite motsägelsefullt, att få höra att

man inte behöver vara rädd samtidigt som vi uppmanas att frukta Gud. Många gånger så drar Jesus saken till spets. För att liksom skaka om oss och få oss att tänka till.

Att frukta Gud är något som i vår tid kommit i skymundan. Och kanske beror det på att betoningen på ordet frukta ibland blivit fel. Naturligtvis ska vi inte vara rädda för Gud för att han skulle vilja oss något ont. Ofta så beskriver Jesus för oss att Gud är vår far och vi är hans älskade barn. Gud är ingen despot som vi ska vara rädda för. Men ordet "rädd" kan också ha lite olika betoningar: att vara rädd *om* någon, har en helt annan innebörd än när jag är rädd *för* någon. Och det är i den förra betydelsen vi ska tänka på när vi pratar om att frukta Gud. Att frukta Gud är att vara rädd om Gud, att vara rädd för att mista honom.

När det gäller talet om helvetet så är det ett bildligt uttryck för att Gud *inte tvingar någon*. Tron måste bygga på frivillighet. Gud är som en friare som ber om vår hand. Handlar det om verklig kärlek så väntar friaren på ett ja eller ett nej. Det kan inte bli ett lyckligt förhållande om någon tvingas in i det.

Det är också därför som Gud har valt att vara den fördolde guden. Han kan visa sig för oss, men ofta är det bara glimtvis, en närvarokänsla när vi ber, en aning. Men det är sällan någon har uppenbarelse av bibliska proportioner. Och många har ställt frågan: om nu Gud finns och vill att vi ska tro på honom, varför visar han sig inte tydligare, så pass tydligt att ingen behöver tveka om hans existens.

En annan människa som friar kan vi ju säga nej till, utan att det innebär så mycket. Men nu gäller det en allsmäktig Gud, skaparen av både universum och var och en av oss. Hur rimligt är det att vara fast och visst övertygad om att han finns och samtidigt säga: jag vill inte ha med dig att göra, tack för erbjudandet, men jag säger nej. När vi inser att Gud finns har vi inte längre något val.

Enda möjlighet att säga nej till en allsmäktig Gud är att tänka att han inte finns. Så därför kommer Gud till oss fördold. Han är som kungen som vill fria till en fattig blomsterflicka. Han kan inte komma som kung, för då skulle hennes ja inte vara frivilligt. För vad skulle hon svara om kungen iklädd sin kungamantel och kungakrona och med hela sitt hov stod framför henne och bad om hennes hand. Han måste klä ut sig till en enkel bonde när han ber om hennes hand.

Gud kommer till oss fördold, genom antydningar. Vi är inte alltid medvetna om detta. Men tänk då på detta att inte ens sparvarna är glömda av Gud, som Jesus sa i evangeliet och jag tror inte sparvarna är medvetna om att de finns med i Guds omsorger: Gud är med oss även när vi inte känner detta. Gud skänker oss en trygghet som vi kan vila i, den grundar sig på att vi är sedda av Gud och inte glömda.